

幾
吟

Permis d'imprimer N° 197 en date du 24-3-43, délivré par le Service local de l'I.P.P. du Tonkin

MAY

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

M Â Y

ĐỜI NAY XUẤT BẢN

CÙNG MỘT TÁC GIẢ

ĐÃ XUẤT BẢN

Thơ say THƠ (1940)

Mây THƠ (1943)

SẴN XUẤT BẢN

Vân Muội — Trương Chi —

Gái Hàm Đan KỊCH THƠ

Hàm ca THƠ

ĐƯƠNG SOẠN CHUNG VỚI ĐÌNH HÙNG

Ký thư, tập I (TƯ TƯỞNG, QUAN
NIỆM VỀ THI CA — NHỮNG ÁNG
THƠ CÙNG MỘT KHUYNH HƯỚNG)

Người gái thiên nhiên.

(KỊCH THƠ HUYỀN BÍ)

TẶNG VÂN, EM GÁI

CẢM THÔNG

*Tri ngã dã, kỳ lại thanh
lâm hảo, tái gian hồ.
Bồ Tùng Linh*

Đã lâu, trăng cứ tuần trăng sáng.
Hoa cứ mùa hoa dậy sắc hương.
Phai, thắm, đầy, vui, hờ hững nhịp ;
Vô tình lui tới lớp tang thương.

*Triều đại hưng vong, đều tiếng quốc.
Duyên tình quên nhớ, giống hoàng ly.
Trắng đen thề nguyện, trầm lên vùi.
Cao thấp sầu vui, phẳng trúc ty.*

*Ai thấy nẻo nê trên lá thắm
Buồn ai cung nữ lạnh chia phối ?
Nào ai linh cảm màu sóng trắng
Hận kẻ óm thuyền khóc lửa đôi ?*

*Khí thiêng chừng sớm ulla nhân thế.
Dương thịnh rồi chăng ? Âm đã suy ?
Quạnh quẽ thu phần thơ bất tiếng,
Lầu hoang chìm cỏ dấu hồ ly.*

CẢM THÔNG

Còn đâu thuở ấy niềm khăng khít !
Quỹ với người chung một mái nhà,
Trăng bạn, hoa em, trăm mối lái,
Đèn khuya dĩa đặt bóng yêu ma.

Dăm gã thư sinh vừa lạc đệ,
Mười nàng xuân nữ sớm chìm châu,
Cảm thông một phút bưng án ái,
Miếu nguyệt vườn sương gặp gỡ nhau.

Âm Dương kẻ sát đôi bờ suối,
Vạn dịp cầu tơ chấp ý duyên.
Xao xuyến muôn loài thơ nhạc sống ;
Gỗ nào danh sĩ ? đá, thuyền quặng ?

Tương tư, có nghĩa gì non ái ?
Gác trọ buồng khuê một nỗi hàn.
Trang sách chấp chường, run lửa nện,
Hài thêu nắng gọi, ngẩn không gian.

Hỡi ơi ! dẫu bề mòn thương nhớ
Gỗ đá còn trơ gỗ đá thôi !
Lớp lớp biên cương, tình chặt hẹp,
Mùa xưa thộng cảm đã qua rồi.

Qua rồi thuở ấy tình sáu nặng :
Trăng mới cuồng si nộ bán khai.
Ta nhớ tiền thân, phòng lại ngỏ...
Giấc hồ thơm tóc gái Liễu Trai.

ĐẬM NHẬT

DA thật dịu hiu rợp bóng mây.
 Sương lam mờ cỏ gió vàng cây.
 Song sa nắng xể dần ân ái,
 Lạnh cả mùa xưa nguyệt mái Tây.

Nẻo ngắt chiêm bao : nhịp rụng đều ;
 Tâm tư ngỡ chạm bước hải thêu.
 Tiền thân nửa gối, vườn mưa lá,
 Vết cũ phong sầu đậm nhật rêu.

Tình chúng bơ vơ, độc viễn hành.
 Nàng Thôi thôi đã...! Hết Oanh Oanh !
 Gót sen chùa cỏ đêm trăng ấy
 Vọng thấu luân hồi nhạc mỏng manh.

Mùa nhớ thương sang, mộng nồn nả.
 Tình anh nghìn kiếp thoáng dư ba.
 Hồn ai xác mới nghe thoi thóp
 Vang bóng hải xiêm chuyền thớ da.

M A Y

ĐÊM ĐÔNG XEM TRUYỆN QUỶ

NGỖ nhớ hoa vàng, gác nhớ trăng,
Chiêm bao gợn tuyết, gối ngờ băng.
Sương vầy bề xám, lòng hoang đảo
Nằm hăng thơ mưa độc vận bằng.
Phối gót, mùa say về, ẩn hiện
Giữa đôi giọng chữ sách Khiếu Đăng.
Xôn xao vò nậm bưng hương cúc,
Thu nhập hồn men cựa đó chăng ?

NỬA TRUYỆN HỒ LY

D ẦN mưa mưa lất phất,
Mênh mông sầu xứ đêm dài...
Hư vô, động tiếng giầy ai ?

— Minh ta ! Buồn đặc đặc,
Say giữa hai tờ Liêu Trai !
Rún rẩy, hoa đèn rung ngọn bắc,
Không gian đàn mãi tiếng giầy ai !

Dầu cạn lưng chừng phao,
Sợi nhỏ thon mềm đáng liễu ;
Hải sơn phơi phơi lửa đảo,
Khói biếc màu xiêm yều điệu...

Ai đó ? Phải chăng hồn Cỏ Cây ?
Bắc thơm dầu quánh nhựa hây hây,
Dầu vơi bắc mỏng manh gầy,
Bước chân nào bỏ ngợ ?
Hoa đèn lung lay.

Ai đó ? Phải chăng hồn Cỏ Cây ?
— Mộng vắng lầu hoang, ngơ ngác sợ. —
Cùng đêm nương về đây,
Cùng mưa vương về đây,
Nửa truyện Hồ Ly trang sách dở,
Lung linh tiếng giầy,

M Á Y

TÌNH LIÊU TRAI

*Liệu ưng yếm tác nhân gian ngữ
Ái thính thu phần quở xướng thi,
Vương ngư Dương*

QUÊ Nàng xa lắm, tận phương Đông,
Mãi xóm bình minh rẩy lửa hồng ;
Vóc liễu, y thường hoa phấp phới,
Trùng dương ngăn dậm, nhớ mênh mông.

Chưa gặp bao giờ, ta đã mê !
Này đêm trăng thiếu, rượu xa về...
Có ai ngăn bước cầm tay nhủ :
« Xá muội tình sâu, chớ lỗi thề ! »

Lời nói như làn hương thoảng đưa,
Sóng trăng gợn gợn chút âm thừa :
Liêu Trai nghi hoặc người trong truyện,
Hay đó tình duyên một kiếp xưa ?

Rượu ngấm, say nằm dưới gốc mai.
...Khói sương tha thướt áo bay dài...
Đề mê, trở gối.., ò trăng lặn !
Rêu biếc còn ghi nhẹ dấu hài.

TÌNH LIÊU TRAI

Nẻo mặt trời lên thoảng dáng mây,
Xiêm y mờ nhạt vóc hoa gầy,..
Bề Đông nàng đã dần lui gót,
Kỷ niệm chừng lưu một chút đây.

Gạn giấc chiêm bao, vớt mảnh hình
Tóc xòa buông rủ, má tròn xinh.
Hoa mai thêu trắng nền xiêm lụa,
Đôi mắt ngời sao, miệng đắm tình.

Lòng cháy yêu đương tự bấy giờ,
Xá chi ngoài thực với trong mơ !
...Đêm đêm, ảo ảnh thơm chăn gối,
Tình hướng về Đông, dạ lắng chờ.

M Ầ Y

GIANG NAM NGƯỜI CŨ

Thức là thể phách, còn là tình anh.

Nguyễn Du

Al phụ tình ai, lỗi tóc tơ !
Đèn khuya truyện cũ hận dằng mờ
Giang Nam... ! Mực đọng sâu trên giấy ;
Chữ đảo điên rồi, thánh thót mờ.

Ỗ tóc niêm da lược kiếp nào
Động về mây tuyết nửa chiêm bao.
Đóng A bưng thắm môi hàm tiếu,
Trắng phớt hải ngân, liễu vươn cao.

Sương bay giải áo mướt rờn nhung
Sao ánh xiêm thêu ngọc rủ chùng.
Thưa thớt không gian, chìm tiếng nói,
Âm thanh huyền hoặc thoáng mờ rung.

Tình qua giọng suối ngợ tai phàm
Nhạc thấp cung Hồ, mộng phớt lam.
Hơi gió xa khơi, lời nhỏ nhẹ,
— Êm nghìn thu cũ gái Giang Nam ! —

GIANG NAM NGƯỜI CŨ

Bừng thức tiền thân chơng cảm giác,
— Ai nghìn thu cũ gái Giang Nam ? —
.....

Ta nhớ rồi ! Em : hồn lẫn xác,
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam.

Cô hàng xóm nhỏ chớm si mê,
Trầm lạnh Tây Sương lơ dờ thề.
Kiếp trước đời sau tình vẫn một,
Thời gian xuôi gửi tiếc thương về.

U uất không tan nẻo dạ dài,
Hồn trinh phiêu dạt lánh phàm thai.
Sắc hương lơ lửng trời dằng dặc,
Kết nhớ đồn yêu vọng tới ai.

Ai đó là ta một kiếp nào.
Trầm luân, hồn tỉnh giữa chiêm bao.
Giác quan vụt cháy niềm run rẩy
Xưa đã nghìn thu gửi má đào.

Cặp má đào xưa vừa độ chín,
Ôi nghìn thu cũ gái Giang Nam !
.....

Đời xác bao lần, ta lỗi hẹn.
Em nghìn thu vẫn gái Giang Nam.

DÂNG TÌNH

BỒN trời sương lạnh,
 Đường xanh bóng trắng,
 Lửa đào lung lay phấp phới.
 Thì nhán ơi ! Xin đừng bước lại !
 Đây Hàng Châu thường mơ ước...đêm Hoa Đãng !
 Đêm Hoa Đãng đường xanh bóng trắng,
 Đêm Hoa Đãng đèn quanh lối xóm.
 Đây cảm ca người mộng, gái xưa Kim Lãng,

Hãy dừng đây, chàng say !
 Mà điên cuồng lời lá,
 Đón muốn đời thanh sắc ngã trong vòng tay.
 Nhịp trúc buống khoan,
 Sóng tơ dờn chậm,
 Môi nồng tươi, da mịn ấm.
 Liễu xinh xinh thon dáng, liễu cong đôi nét mày.

Lũ chúng em chờ chàng qua chín kiếp,
 Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên hương.
 Rượu dâng nồng, đây son phấn mười phương.
 Khỏi lên biếc, và đây hồn tứ xứ...
 Trên cánh nhạc để mê chàng hãy ngự,
 Đàn tơ máy theo phách gỗ trầm hương.
 Nhịp lời ca lời lá bóng Nghê Thường,
 Âm điệu sẽ ru chàng say đến cuối.

DẶNG TÌNH

Lũ chúng em ca nhi,
Đón dâng chàng, một buổi,
Nỗi yêu mê cuồng dại nén từ lâu.
Rồi mai đây chàng giống rudi,
Thuyền buồm sóng mura,
Ngựa dừng trăng khuyết,
Tình nhân thế chưa cay người lịch duyệt,
Niềm giang hồ lan lúc lệ Giang Châu,
Xin bẻ thuyền quay hướng
Xin giục ngựa quay đầu
Về cùng chúng em,
Buồng xuân chờ, cửa ngõ,
Khóm trúc đợi, xanh màu.
Họp cùng chúng em,
Có nàng tiên, má hồng nâu,
Giúp đôi cánh biếc dâng sâu lên khơi.

Hãy dừng đây chàng say ơi !
" Cùng lặn đạn bên trời một lửa ".
Đêm Hoa Đăng vắng chàng thoi thóp lửa.
Tiếng đàn senh rời rạc khúc Thiên Thai !

Hãy dừng đây, sương gió lạnh bên ngoài...

MÂY

MỜI SAY

KHÚC nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng.
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương.
Đầu xanh lặn đạn, cùng xót thương, càng
nhớ thương.
Hoa xưa lười, trắng xưa ngọt, gỏi xưa kè,
tình nay sao héo !

Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn dẻo,
Lòng chót nghiêng mà bước vẫn du dương.
Lòng nghiêng tràn hết yêu đương
Bước chân còn nhịp Nghé Thường lẳng lơ.

Ánh đèn thu thướt
Lưng mềm nào nuốt dáng tư
Hàng chân lả lướt
Để mê hồn gửi cánh tay hờ.

Ấm ba gờn gợn nhỏ,
Anh sáng phai phai dần...
Bốn tường gương diên đảo bóng giai nhân.
Lui đôi vai, tiến đôi chân,
Riết đôi tay, ngã đôi thân,
Sàn gỗ trơn chấp chờn như biển gió.
Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ,
Hãy thêm say, còn đó rượu chờ ta !

MÔI SAY

*Cổ chưa khô, đầu chưa nặng, mắt chưa hoa,
Tay mềm mại, bước còn chưa chuỳnh choáng.
Chưa cuối xư Mê Ly, chưa cùng trời Phóng
Đã
Còn chưa say, hồn khát vẫn thêm men.*

*Say đi em ! Say đi em !
Say cho lời lả ánh đèn,
Cho cung bực ngã nghiêng, điên rồ xác thịt.
Rượu, rượu nữa, và quên quên hết !*

*Ta quá say rồi !
Sắc ngã màu trời...
Gian phòng không đứng vững,
Có ai ghi hư ảnh sát kê môi ?
Chân rã rời
Quay cuồng chỉ được nữa,
Gối mỗi gần rơi !
Trong men cháy, giác quan vừa bén lửa,
Say không còn biết chi đời.
Nhưng em ơi,
Đất trời nghiêng ngửa
Mà trước mắt thành sầu chưa xụp đổ.
Đất trời nghiêng ngửa,
Thành sầu không xụp đổ, em ơi !*

M Ầ Y

GỎI MỘNG

PHÁCH rụng song song nhạc xuống chìm
Tiếng ca bừng nổi giữa chừng đêm.
« Canh khuya đưa khách... » Lời gieo ngọc ;
Mơ gái Tầm Dương thoảng áo xiêm.
Ai lạ nghìn thu, xa tám cõi,
Sen vàng như động phía châu liêm.
Nao nao khói biếc hải thương nữ ;
Trở gối, hoa lê rụng trắng thềm.

M Ầ Y

D Ự N G

*Tay tiên gió láp mưa sa
Nguyễn Du*

D Ầ N rưng rưng lệ phách dồn mưa
Tiếng hát tàn rơi hận thuở xưa.
Bụi nhuộm Thiên Thai nhòa hừng rượu ;
Đời sau say giúp mấy cho vừa !
Cỏ đơn, men đắng sầu trắng bến
Đất trich Tầm Dương quanh tiễn đưa.
Nhịp đồ càng mau nghe riu riu ;
Tê rời tay ngọc lúc buông thưa.

ĐÀO NGUYỄN LẠC LỐI

CHIỀU đã tìm ở lưng chừng rẫy núi,
Sắc thu mờ lơ đãng đáng hoàng hôn.
Lặng nằm nghe bốc từ đáy linh hồn
Nỗi thương mến xa khơi tình kiếp trước...

Sóng ngủ dưới chân thuyền, im gió nước ;
Đã ai say lạc bước tới Vô-Cùng ?
Sương đầy khoang nghe thấp thoáng hoa rung
Mà lối ngát đảo nguyên chừng hé mở.
Trời cũ với hồn nay còn bỏ ngỡ,
Thuyền đã nghiêng và nghiêng hẳn giòng sông.
Trên dốc say vùn vụt hướng về đông,
Ta nghe rõ con thuyền trôi phấp phới.
Non động hoang mang, tình xưa bạn mới,
Hoa chờ tươi ; mây đợi thấm lưng đèo.
Suối quanh co bờ đá dựng cheo leo
Sườn bích lập nâng cao trần thạch nhũ.
Vòm nhỏ nhỏ còn ghi thương nhớ cũ
Lệ chia phối ngàn thuở đọng lưng chừng.
Lối vào sâu mây khóa nẻo sau lưng,
Khe nước hẹp khép dần sau bánh lái ;
Đôi bờ gấm chập chờn xé xích lại,
Nóc rêu nhung buông rủ sát ngang đầu.
Hồn phiêu dao tưởng cỡi chiếc thuyền câu
Lách hang đá bay về non nước Tấn.

ĐÀO NGUYỄN LẠC LỐI

Sương khói bàng khuảng, sóng cùng núi tận,
Thời xa xói dịu dặt ánh hương mơ.
Đất Vũ Lăng chàng đánh cá năm xưa,
Mê sắc thấm tới bờ khe suối rưng,
Ven giải đảo nguyên, buộc thuyền cửa động,
Dấn bước xem trời mở cuối hang sâu.
Ôi thời gian ! Sông núi vẫn tươi màu.

.....
Thuở Tần loạn, xưa kia, tìm trốn tránh
Dắt nhau lạc vào nơi tuyết cảnh,
Mười lăm nhà riêng chiếm một Thiên Thai,
Nổi hưng vong chi xá việc bên ngoài.

.....
Khát Cô Đơn, chập chờn đôi cánh mộng
Trường đầu đây xóm làng xưa vẫn sống.
Ôi lòng ta khao khát tới đảo nguyên !
Hỡi xứ thanh tao, thế giới hư huyền,
Xin thu lấy một linh hồn trốn xác.
Trong da thịt sẵn gieo mầm tội ác,
Chiều nay nghe vang gọi tiếng quê hương,
Chút thiêng liêng sót lại của thiên đường
Gỡ dây trời sơ sinh cùng thề phách,
Trên nẻo hư vô mơ hồ chiếc bách
Khỏi diu đi, men đầy phía sau khoang.
Dần chơi vơi trong huyền mộng huy hoàng,
Trường bay tới nơi hoa đào phở sắc
Trường bay tới nơi dân Tần trốn giặc,
Hỡi người xưa ngư phủ, hỡi Đảo Nguyên !
Ta đêm nay, say, cũng lạc con thuyền.

M Ầ Y

GHẾ BÊN TRẦN GIAN

NGƯỜI say muôn thuở ghé qua chơi,
Nhựa nư, men cháo, tóc lả lơi.
Chau chuốt, ăn cần..., thói uống quá !
Dợ phàm đâu buộc cánh chơi vơi.
Cuộc đi ; khói, rượu, thơ, tình, mộng,
Ấm ắp đầy then, chẳng mượn đời.
Hứng sẵn, neo thuyền ghi chút cảm,
Buông về Cao Rộng mấy trùng khơi.

NHẢN VỀ THIÊN CỒ

N ẦM sứt, be sành, cũng đến say.
Lưng ong nào chẳng khít vòng tay !
Tuyềnh toang son phấn, bừa chai cốc ;
Ai chọn mà quen với Đồi Thay !
Vạn thuở tiền thân lòng vốn khép,
Hoa đừng rung nữa, bướm đừng bay.
Hát ngao nhản vọng về thiên cổ ;
Tình vẫn nguyên hương, rượu vẫn đầy.

M Ầ Y

ĐÀ GIANG

CẢM thuyền sông lạ một đêm thơ,
Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
Đâu đó Tầm Dương, sầu lắng đợi,
Nghe hồn ly phụ khóc trên tơ.

Có lẽ ngàn xưa là đáy sông.
Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng
Đè theo dõi tiếng tỳ hư ảo
Dâng tới thuyền ai ngủ bến không.

Chén đã vơi mà ngập gió sương,
Men càng ngây ngất ý Tầm Dương.
Gót sen Kỹ nữ đâu bên gỏi,
Tìm ái ân xưa, dễ lạc đường.!

Cánh rượu thu gần vụn dậm khơi,
Nào say, hư thực bóng muôn đời.
Ai đem xáo trộn sầu kim cồ ?
Trăng nước Đà Giang, mộng Liễu Trai.

NHỚ QUÊ NÂU

MỘT trời nâu ngát khói lung lay,
 Má chiếc huyền thơm nồng ý say,
 Quê vườn tình thiêng hai nỗi nhớ,
 Hồn đơn trên gối một phương bay.
 Hỡi ơi ! Nguồn máu nghe xao xuyến,
 Ai thắt trên lòng những ngón tay ?
 Lưu Nguyễn khi xưa từng phụ bạc,
 Thiên Thai đòi mãi đũa con vay.
 Mệnh mỏng gió bụi, về chi được
 Cõi Nát Bàn xưa ngủ đặng cay.
 Da thịt bâng khuâng hồn phách lả,
 Nhớ quê sầu trắng một đêm nay.

CON TÀU SAY

KHỎI tuôn mờ trắng đêm sâu,
Men rừng say một con tàu ngã nghiêng.
Lặng tai, nhịp sắt liền liền ;
Đường sương nổi rập ưu phiền dưới chân.
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân,
Lao đao, núi thẳm cây gần tương tư.
Tha phương đã rêu mong chờ,
Con tàu luân lạc đêm mờ còn say.
Rượu ngon chờ mấy toa đầy,
Bánh xe muốn dậm cón ngày hương rừng.
Giữa đêm, cây núi chấp chừng,
Non sông chuyển choáng biết dừng nơi nao !

HƠI TÀN ĐÔNG Á

PHƠI phôi linh hồn lỏng khóa then,
 Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn. ,
 Mé ly... Cả một trời Đông Á
 Sức linh trong lòng nắm mộ đen.

Đáy cốc bao la vạn vực sâu ;
 Ngai vàng Móng Cỏ ngựa đêm nâu.
 Hãy nghe bão táp trong cỏ tịch ;
 Vó ngựa dân Hồi dẫm đất Âu.

Thuyền chiến năm mơ cuộc viễn chinh,
 Buồm neo rời rạc bến u minh.
 Đâu đây quặn quại trong làn khói
 Lớp lớp uy nghi Vạn Lý Thành.

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai ;
 Phương Đông là một tiếng than dài.
 Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt,
 Bốn bề quy hàng nép dưới ngai.

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào,
 Ngược giòng năm tháng khói lên cao,
 Hương thiêng rề lối, đôi bờ mộng :
 Cung các vàng son một thuở nào.

HƠI TÀN ĐÔNG Á

*Gối nệm lénh đếnh xác thịt hờ,
Thuyền say một cánh lướt giòng Thơ.
Trăng hiu hắt ngủ đêm khuya rợn,
Sương khói Phù Dung ngập bến bờ.*

*Thế kỷ huy hoàng của Á Châu
Hiện về trên gối một đêm nâu.
Mây xanh cánh rộng ai mơ đó,
Hồn có tiêu lun vạn cồ sâu ?*

DIU NHỆ

GON trắng ngàn mai thoảng đáng xuân,
 Màu trinh ẹ lệ gió ân cần.
 Mười bóng cúc nỡn chờ tay với,
 Một chút hoa đào vương gót chân.

Thuyền nhỏ sóng lam yều điệu về,
 Cỏ chen màu liễu biếc chán đề.
 Tình xuân ai chở đầy khoang ấy,
 Hương sắc thanh bình ngập lối quê.

Nắng nhẹ, mây hờ, sương hơi hơi,
 Sương thừa, nắng mỏng, nhạc khoan lời
 Dây đàn chậm chậm hôn trên phím,
 Muốn vạn cung « Hồ » lá lướt rơi.

Khói dju hương ẹm lẩn mác đầy,
 Tơ chùng điệu thấp, bốn phương say.
 Mùa xuân lẳng lặng về không tiếng,
 Duyên khép tình ẹ ngậm dấu giầy.

Là ánh trăng non chớm độ rằm,
 Xuân là duyên nọ tuổi mười lăm.
 Mến thương không ngỏ, Chàng như Thiếp,
 Hồn khóa dài then lặng nhớ thăm,

Tìm chi nao nước giữa mùa tươi !
 Xuân chẳng đàn cao ở phím đời.
 Rượu ngọt men hiền say chút ít,
 Chàng Lưu đừng ngại thiếu Mai Khôi.

EM LÀ CÔNG CHÚA

BỜNG bệnh mun chảy óng lưng thon
Nhạc tía đèn vua chuyển gót son.
Yêu điệu Hương Giang mềm nếp áo.
Trầm bay sóng mỏng vật trắng non.

— Công chúa ! — Là đây mộng ngựa thuyền.
Bài thơ mờ tỏ nón nghiêng duyên.
Hàng mi ánh phối tình thanh liễu
Gợn gợn giòng thu mắt ngọc tuyền.

Môi châu mùa nho ngọt ý thương.
Má thơm hồng hạnh kín tin hương.
Lòng ơi ! Nghe đã niềm xưa động.
Nắng quái bờ mây, gấm tịch dương.

Kề song, nguyệt chềch ngủ chung giường.
Kính khuyết trời xa trán tuyết sương,

TÔI TÂN HÔN

DO dợt mãi, đêm nay rời xứ Mộng,
Ta chiều em, bỏ cánh lại cung Trăng,
Lên bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi, quên biệt già cô Hằng.

*Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang bâng khuâng, điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi.
Ngực xát ngực, môi kề môi,
Nàng cùng ta, nhìn nhau cùng chẳng nói.
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi.
Nguyệt chẳng phải, Tỳ không, càng không Cầm
Tai đâu quen mà lạ tiếng tre. [với Sắt ;
Cung Xé lẫn cung Hồ diu dặt ;
Mình tơ réo rắt
Hồn trúc để mê
Những thanh âm nhạc điệu chưa từng nghe,
Như đưa vắng tự vó cùng xanh ngắt,
Đầy nhớ thương, tha thiết gọi ta về.*

*Gió bỗng đổi chiều, trên tấp xuống,
Nặng trĩu hai vai, Nàng cổ gượng
Thắt vòng tay, ghì riết lưng ta,
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà.*

TỐI TÂN HÔN

*Run vì sợ hay vì ngáy ngất ?
Ta chẳng biết, nhưng rời tay chóng mặt,
Toàn thân lạnh ngắt,
Thuyền chìm sâu, sâu mãi bề hư vô,
Mà hương ngát đầu đây còn phảng phất,
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ.
Ngửa trông lên cung quế tit mù xa
Dần dần khuất.
Dưới chân ta,
Thuyền mây sóng lật.
Không gian vừa xụp đổ chung quanh.
Một trời đêm siêu rưng tan tành.*

*Dư hương yếu từng giây,
Dư hương dần loãng nhạt.
Trong tay náu, đôi thân liền sát
Nhẹ nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh.*

*Sao lia ngói, phương hướng ngã bên mình.
Cơn lốc nổi,
Đòn tiên thôi gọi,
Âm thầm xa bật tiếng tiêu.
Nhưng mê man say uống miệng người yếu,
Ta cũng như Nàng,
Cảnh mộng chốn Bồng Lai đâu nhớ tới !*

*Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mãi,
Chút thơ ngáy còn lại cũng vừa chón.
Khi tỉnh dậy, buồn như nơi Hạ giới
Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn.*

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI ?

SÓNG rẩy đều hiu biển dấy sâu.
 Lênh đênh thương nhớ đạt trời Âu.
 Thôi rồi, tay nắm tay lần cuối,
 Chia nẻo giang hồ vĩnh biệt nhau.

*Trai lơ phong vân gái lơ tình,
 Này đêm tri ngộ xót điều linh,
 Niềm quê sức thức lòng quan ái,
 Giây lát dừng chân cuộc viễn trình.*

*Tóc xỏa tơ vàng nệm gối nhung,
 Đây chiều hương ngát lá hoa dung,
 Xóng đôi kề ngọn đèn hư ảo,
 Mơ kiếp nào xưa đã vợ chồng.*

*Quán rượu liền đêm chuốc đắng cay,
 Buồn mưa, trắng lạnh ; nắng, hoa gầy.
 Nắng mưa đã trải tình nhân thế
 Lưu lạc sầu chung một hướng say.*

*Gặp gỡ chừng như truyện Liêu Trai.
 Ra đi chẳng hứa một ngày mai.
 Em ơi ! lửa tắt, bình khô rượu,
 Đời vắng em rồi, say với ai ?*

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI ?

*Phương Âu mờ mịt lối quê Nàng
Trăng nước âm thầm vạn dặm tang.
Ghé bến nào đây, người hải ngoại
Chiều sương mặt bèo có mơ màng ?*

*Tuyết xuống phương nào, lạnh lắm không ?
Mà đây lòng trắng một mùa đông.
Tương tư nổi đuốc thêu canh đợi,
Thoảng gió... trà mi động mấy bông.*

NỬA ĐÊM CA QUÁN

NÉO bướm rờn tươi lửa cổ đỏ,
 Mộng phai ca quán tũn giang hồ.
 Từ xa kính khuyết, cây lla gốc,
 Đồi chớm vào thu, nhựa đã khô.
 Tình dứt, men còn say vĩnh biệt,
 Tiếng tỳ đầu vắng gái Hà-Mô...
 Nửa đêm, cạnh gối tro hồng phấn ;
 Thao thức... Vèo trắng một lá ngò.

QUÊN

Đã hẹn với Em rồi, không tưởng liếc
Quãng đời xưa, không than khóc gì đâu!
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi nâu.

Đêm nay lạnh, tìm em trên gác tối,
Trong tay em dăng cả tháng năm thừa.
Có lẽ đâu tâm linh còn trọn lối,
Đề đi về Cay Đắng những thu xưa.

Trên nẻo ấy, tôi bởi, — Em đã biết —
Những tình phai duyên úa, mộng tan tành.
Trên nẻo ấy, sẽ từ muôn đáy huyết,
Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh.

Không, ẹm ọ, không còn can đảm nữa!
Không! nguồn yếu, suối lệ cùn khô rồi,
Em hãy đốt dùm anh, trong mắt lửa,
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi...

Hãy buông lại gần đây làn tóc rối,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi diên.
Rồi em sẽ diu anh trên cánh khói,
Đưa hồn say về tận cuối trời Quên.

MỘT PHÚT NGỪNG SAY

BẮC trấu hơ đèn, nhựa ứa nâu ;
 Phai say nằm khóc mộng ban đầu...
 Bước chân xong xóng, vòng tay mở,
 Giào ăng, người ơi, xa lắm đâu !
 Chớm nụ, tiếc cho tình quá ngát ;
 Mà thương trời bề quá cao sâu...
 Tiếc thương lên khói vào tâm trí
 Mưa gió tan đêm lộng quán sầu.

M Ầ Y

TRĂNG CỬ

NGUỆT lạnh máu sương dãi phố khuya,
Hàn quang mờ khói bước say về...
Dưới chân bóng lá đường thêu gợn,
Trên ấy chùng rung nhịp áo nghe !
Nét Thúy phai vàng, rêu biếc ngỗ ;
Trăng mười năm nhạt dáng hoa lê.
Chàng si ! Thôi chớ làm duyên nữa !
Khúc Phụng, thanh âm trộn Sở Tề.

BUỒN ĐÊM ĐÔNG

MÂY bay mờ thấp lối đông sang.
 Hồn lạnh tương tư nẻo gió vàng.
 Hương cúc mong manh tà áo lụa,
 Tình thu dài mãi chút đờ vang.

Hoa gầy lầy lút núa cánh xuong.
 Cánh nhỏ đêm qua rụng ngập đường.
 Gối chiếc nằm nghe sầu bốn mặt
 Đều đều mưa nhịp ý thể lương.

Rượu cũ hoàng hoa vị đắng rồi.
 Men tàn thêm gợi nhớ xa xôi.
 Hương say nhạt với màu thu úa.
 Chén lẻ sầu dâng lạnh thấm môi.

Buồng vắng σ hờ chẵn chiếu đơn.
 Phên thưa lọt gió buốt từng cơn.
 Ngoài xa bằng bạc lên sương khói
 Tuyết phủ chiêm bao mộng chấp chờn.

M A Y

LÁ THƯ NGÀY TRƯỚC

YÊU một khắc đề mang sầu trọn kiếp,
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư !
Mộng bàng quơ hồ hẹn cũng là hư,
Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh.
Rượu chẳng ấm, mưa hoài, chấn chiều lạnh,
Chút hơi tàn leo lắt ngọn đèn khuya.
Giấc cô miên rừng gợn nẻo hôn mê,
Gió âm tường bay về quanh nệm gối.
Trong mạch máu, chút gì nghe vương rối,
Như tơ tình thắt mắc buôi chia xa...
Ngón tay run ghi nét chữ phai nhòa,
Hỡi năm tháng, hãy đưa đường giấc điệp !

Yêu mê thế ! đề mang sầu trọn kiếp !
Tình mười năm còn lại chút này đây.
Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay
Còn e ấp, thuở duyên vừa mới bén.
Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn ?
Lần đầu tiên, ai dám ký : Em anh ?
Nét thon mềm run rẩy gắt đưa nhanh,
Lóng tự thú giữa khi tìm trốn nấp.
Mười hàng chữ đơn sơ, òn ngưỡng ngập !
E dè sao mười hàng chữ đơn sơ !
Màu mực tươi xanh ngát ý mong chờ,
Tình hé nụ bừng thơm trong nếp giấy...

LÁ THƯ NGÀY TRƯỚC

Ôi thân mến ! Nhắc làm chi thuở ấy !
Đêm nay đây hồn xé nẻo thu tàn..
Khóc chia lìa, ai hỡi gọi than van ?
Tu chỉ biết nằm nghe tình hấp hối.
Say đã gắng đề khuấy sầu lè gối,
Mưa, mưa hoài ! Rượu chẳng ấm lòng đau..
Gấm the nào từ buổi lạnh lùng nhau ?
Vàng son có thay màu đôi mắt biếc ?
Tình đã rời đi, riêng mình tưởng tiếc,
Thôi rồi, đây : chiều xuống giấc mơ xưa.
Lá lá rơi, nằm bệnh mấy tuần mưa.
Say chẳng ngăn những đêm dằng dặc nhớ
Trăng nào ngọt với duyên nào thắm nở,
Aó xiêm nào rực rỡ, ngựa xe ai ?
Đây mưa bay, mờ chậm bước đêm giải,
Đêm bất tận, đêm liền đêm kể tiếp...

Yêu sai lỡ đề mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này thôi,
Lá thư xưa-màu mực úa phai rồi,
Duyên hắt hắt ở phương trời đâu đó.

M Ầ Y

Mười hai tháng sáu

Riêng gửi Kiều Thu

TRĂNG của nhà ai ? trăng một phương !
Nơi đây rượu đắng mưa đêm trường.
Ờ ! đêm tháng sáu mười hai nhỉ !
Tổ của Hoàng ơi ! hơi nhớ thương.

Là thế ! là thôi ! Là thế đó !
Mười năm thôi thế mộng tan tành
Mười năm, trăng cũ ai nguyện ước ?
Tổ của Hoàng ơi ! Tổ của anh !

Tháng sáu, mười hai, từ đây nhé
Chung đôi, từ đây nhé là đôi !
Em xa lạ quá, đâu còn phải
Tổ của Hoàng xưa, Tổ của tôi.

Men khói đêm nay sâu dựng mộ
Bia đề tháng sáu, ghi mười hai.
Tĩnh ta, ta tiếc ; cuống, ta khóc.
Tổ của Hoàng nay Tổ của ai.

Tay gõ vào bia mười ngón rập,
Mười năm theo máu hận trào rơi.
Học làm Trang Tử thiếu cơ nghiệp,
Khúc Cờ Bồn Ca gõ hát chơi

Kiều Thu hề Tổ em ơi !
Ta đương lửa đốt tôi bờ Mái Tây.
Hàm ca nhịp gõ khói bay
Hò, xù, xang, xé, bàn tay diên cuồng.

MƯỜI HAI THÁNG SÁU

Kiều Thu hề trợn kiếp thương !
Sầu cao ngàn ngút mấy đường tơ khô
Xử, xang, xế, xự, xang, hồ.
Bàn tay nhịp gõ điên rồ khói lên,

Kiều Thu hề Tổ hỡi em !
Ngliêng chân rốn bể mà xem lửa bùng.
Xế, hồ, xang... Khói mờ rung.
Nhịp vượn sầu tỏa năm cung ngút ngàn.

ĐỜI TÀN NGÕ HẸP

GÓI vãi mộng phong hầu,
Vàng son mờ gác xếp,
Bình tĩnh mưa còn mau,
Chiều tàn trong ngõ hẹp.

Mưa lùa gian gác xếp,
Ngày trắng theo nhau qua,
Lá rơi đầy ngõ hẹp ;
Đời hiu hiu xế tà.

Ôi ! ta đã làm chi đời ta ?
Ai đã làm chi lòng ta ?
Cho đời tàn tạ lòng băng đá
Sương mong manh quạnh chớm thu già.

Mãi mê theo sự nghiệp,
Quá trớn, lỗ giàu sang ;
Mưa rơi, chiều, ngõ hẹp,
Lá vàng bay ngổn ngang...
Điêu vương nhau mười chiếc lá khô vàng,
Xuân đời chưa hưởng kịp,
Mấy mùa thu đã sang.

Giấc hồ nghe phấp phới
Cờ biên nhịp mơ màng.
Đường hoa son phấn đượi,
Aó gấm về xénh xang...

ĐỜI TÀN NGỖ HẸP

Chập chờn kim ốc giai nhân...
Gió lạnh đưa vào,
Khoa danh trên gối rụng tàn theo !
Nao nao đàn sáo phai dần...
Hạnh phúc tàn theo,
Nửa gối thê nhi lá rụng vào !
Song hồ lơ lửng khép,
Giường chiếu ẩm hơi mưa ;
Chiêm bao mờ thoảng hương thừa,
Tàn rồi mộng đẹp,
Ôi thời xưa !

Ta đã làm chi đời ta xưa ?
Ta đã dùng chi đời ta chưa ?

Thiên thu ? ngờ sự nghiệp !
Chiều mưa rồi đêm mưa ;
Gió lùa gian gác xếp,
Đời tàn trong ngỗ hạp.

M A Y

NGOÀI BA MƯƠI TUỔI

NĂM say, nhựa tỏa cánh siêu siêu.
Giường thấp, nghe trời xuống tịch liêu.
Sự nghiệp, nào đâu ? Trưa, nắng xế.
Hoa phai thềm ước, lá tàn yêu.
Ngoài ba mươi tuổi, duyên còn, hết ?
Một ván cờ thua, ngả bóng chiều.
Ai khóc đời ai trên bắc lại ?
Đáy mùa thu sớm lửa dần thiếu.

SAI LẠC

NAO nao tiếng sắt rội trên đường ;
 Sầu chở đầy xe nỏ cổ hương,
 Đá gập ghềnh nghiêng đôi bánh gỗ ;
 Tre làng mười đảo biếc trong sương.

Dì văng mơ hồ sau khóm tre,
 Đâu đây trường học trống tan về,
 Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn ;
 Kỷ niệm khơi cùng vết bánh xe.

Bâng khuâng vòng sắt nặng nề quay,
 Vạn bóng thời xưa tản mác đầy ;
 Số g. ngủ, hoảng hôn lều đượm khói.
 Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say.

Lưỡi té thành bại đặng giang hồ.
 Bánh lệch thăng bằng lối mấp mớ.
 Nao nước thâm quẻ sâu chềnh mảng,
 Phong trần sai nhịp với ngày thơ.

PHƯƠNG XA

NHỒ neo rồi, thuyền ơi ! Xin mặc sóng,
Xo về đông hay dạt tới phương đông.
Xa mặt đất, giữa vô cùng cao rộng,
Lòng có đơn, cay đắng họa dẫn vơi.

Lũ chúng ta, lạc lối, dăm bảy đứa,
Bị quê hương ruộng bỏ, giống nòi khinh,
Bề vó lặn, xá gì phương hướng nữa,
Thuyền ơi thuyền ! theo gió hãy lênh đênh.

Lũ chúng ta, đầu thai lắm thế kỷ,
Một đôi người u uất nổi chơ vơ.
Đời kiêu bạc không dung hồn giản dị,
Thuyền ơi thuyền ! Xin ghé bến hoang sơ.

Men đã ngấm, bọn ta chờ nắng tắt,
Treó buồm cao, cùng cao tiếng hò khoan.
Gió đã nổi, nhịp giăng chiều hiu hắt,
Thuyền ơi thuyền ! Theo gió hãy cho ngoan.

HỜN THẶNG PHẦN

LÔNG ngát tràng giang, mộng bề hồ.
Sầu ai : chuông lên giấc Cô Tô.
Gió thu ngày trắng hương vương giả,
Bạc gầy hồng hoeen bụi để đó.
Nửa kiếp phong lưu hờn thặng phần,
Một trời sương móc lạnh vì lơ.
Cửa trắng, bướm lạc đường chẵn gối...
Mặt giếng thêu vàng sắc lá ngô.

QUA ÁNG HƯƠNG TRÀ

HƯƠNG biếc tràn quanh nắp đầy hồ
Ấm sánh nho nhỏ khói lên tơ.
Hồn sen thoảng ngát, trà dâng đượm,
Ai biết mình sen rụng xác xơ ?

*Hoa sống trong bùn thuở trước đây,
Lầu son dam kín nhụy vàng hây.
Để đầu bướm thỏa lòng khao khát,
Trinh bạch toàn thân kiếp đọa đầy.*

*Mặt nước dịu hiu, một sớm thu,
Hồng trang vắng vẻ lối họa cù.
Đào phai thắm rụng, lay phàm vin,
Rao bán mười phương chợ xất phu.*

*Cánh rã rời theo nhịp ngón thon :
Trắng phau, muốn giọt lệ hương tròn
Lần rơi trên lớp trà khô héo,
Lưu chút thắm thừa gửi nước non...*

*Nâng chén, mời anh thưởng vị trà,
Đừng quên tàn tác mấy đời hoa.
Cạn từng hớp nhỏ cho sen đượm,
Vớt lại trần ai một chút Ta.*

TÚY HẬU CUỒNG NGÂM

*Thời bất lợi hề trung bất thế
Tây Sở Bá Vương*

Ô ! lòng ta sao buồn không người ?
Niềm u uất dâng cao hề thảng ngáy trời
[xuôi.

Há vì cơm áo chẳng no lành ?
Há vì đời không ai mắt xanh ?

Nhớ thuở xưa chưa có ta hề đường đi thênh
Kịp tới khi có ta hề chông gai móng mệnh. [thênh
Cuồng vọng cả mà thời, bốn phương hề vương mắc,
Ba mươi năm trên vai hề trống không bình sinh.

Lều nát hề trơ vơ, ngô mưa lấm lội,
Trắng lạnh, đèn mờ, hồn đơn hề le lói ;
Độc truyện cổ nhận hề lòng ta quặn đau,
Gió bụi xôn xao hề thương vay người sau.
Càng xót thân mình vô dụng
Thiên hạ chê bai hề lạc nẻo sai g giàu, .
Ta chỉ tiếc cho thân hề vô duyên bấy lâu.
Bá Nhạc đời không ai hề ngân ngơ vô câu.
Gươm sắc unction cho gươm hề Phong Hồ có đâu !

TÚY HẬU CUỒNG NGÂM

*Ai đó mách dùm ta với !
Quần gót thể nhân hề như đàn quạ kia chẳng ?
Hay như mây cao đơn chiếc hề cánh chim bằng ?
Áp ứng cân đai hề trời giam tài năng ?
Vỡ ruộng buống câu hề kho trời gió giăng ?*

*Ôi đường gai góc là bao hề sóng cồn mặt bể !
Thương cho tay lái non hề con thuyền luo đao,
Tiếc cho cơ hội muộn hề chặt gai được sao !
Lá úa cành khô, thu đông hề nổi gót,
Chuyển choáng giang san hề còn say hát ngao.
Mây hồng tìm phương lầy hề tà huy thoi thóp,
Đời sắp tàn chẳng hề bắc lu dầu hao ?
Ngõ hẹp giường tre, giấc mơ hề chơi với,
Thôi hết mùa tươi,
Hết thôi chờ đợi !
Rượu hề rượu hề ! Dùm quên nhé người !*

*Sao lòng ta đêm nay buồn không thề người ?
Niềm u uất đáng cao hề tháng ngày trời xuôi,*

BÀI HÁT CUỒNG

*Y thị hà nhân ngã thị thùy
Trang Tử*

XUÂN có sương mà hoa không tươi.
 Ý ngát hoài chẳng hề tuổi chớm ba
 Năm say ngô lạnh, [mười.
 Buồn nghe mưa rơi :
 Chiều xuống chênh song hề gió lên đầy trời.

Ta đợi bóng hoa nào hiện ?
 Ta lắng tin hương nào đến ?
 Duyên kiếp gì đâu hề ta có chờ ai !
 Hương một sớm đã tan hề hoa đã phai.

Đời họ bỏ ta hề riêng gì kẻ ấy.
 Tình trót làm trao hề ta hỡi ta ơi !
 Đốt lửa mà lên hề về đâu chẳng vậy.
 Chơi với hư vô hề ném xa hồn người.
 A ha ! đập cho nát vụn ;
 Tuôn châu óa bột lên cười :
 — Ta có là ta chẳng hề ai chứ là người !

Chậu sành tiếng đập nghìn năm cũ
 Họa điệu chiều nay xác rã rời,
 Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ,
 Bì thương xưa hề đột nhập hồn tan tác rơi.

BÀI HÁT CƯỜNG

Ta đã say hề men chuyển choáng
Ta đã mê hề khói chơi vơi
Sao chiều xuống chênh song hề còn đau thân thể ?
Còn tử bình sinh hề khi gió lên đầy trời ?

Một giấc mơ hề chìm trong đáy chén
Bầy dây tình hề thiếu trên lửa ngời.
Xuân đã lại rồi ư ? Mùa xuân nào thể nhỉ ?
Mà ta cũng mang mang lòng hoa úa hoa tươi.
Khoảng đã hề thấm lấm, ngực viên hề u cốc,
Đầy vơi đầy chắc đâu hề ý ngát không hoài thôi.
Mà lo lắng ngày qua xanh tóc về bạc,
E mộng hễ thiên thu hề tuổi chín ba mươi.

Say gắng say lên hề lên tận độ ;
Gắng say hề cho tỉnh nhé ta ơi !
Điên đảo thời gian hề linh đài vụt sáng,
Lẫn lộn không gian hề trần tâm sẽ vơi.
Xup đồ bóng đêm hề năm đường cảm giác,
Tiềm thức bừng lên hề muốn ánh sao Mai.
Đâu đó tà dương hề treo ngọn bắc
Đâu đó cuồng phong hề reo đáy chai
Mùa chi ngày chi hề tuổi bao rồi nhỉ ?
Quanh chiếu rọi tang thương hề tình anh ngoài
Xác bỏ trống trơ hề trí vào mê loạn [đời
Say tới Vô Vi hề ta đó ta ơi !

MỤC LỤC

M Ụ C L Ụ C

	TR Ạ N G
C Ả M T H Ồ N G	9
Đ Ậ M N H Ậ T	11
Đ Ề M Đ Ồ N G K Ẹ M T R U Ệ N Q U Ỗ	12
N Ử A T R U Ệ N H Ồ L Ỗ	13
T ÌNH L Ị Ệ U T R Ạ I	14
G I Ạ N G N Ậ M N G ƯỜ I C ũ	16
D Ặ N G T ÌNH	18
M Ơ I S Ầ Y	20
G Ồ I M Ộ N G	22
D Ự N G	23
Đ Ạ O N G UYÊN L Ạ C L Ỗ I	24
G H Ề B Ể N T R Ầ N G I Ậ N	26
N H Ậ N V Ề T H IỆ N C Ồ	27
Đ Ạ G I Ạ N G	28
N H Ớ Q U Ề N Ậ U	29
C Ồ N T Ầ U S Ầ Y	30
H Ơ I T Ậ N Đ Ồ N G Ậ	31
D Ị U N H Ề	33
E M L Ậ C Ồ N G C H Ứ A	34
T Ồ I T Ậ N H Ồ N	36
Đ Ờ I V Ặ N G E M R Ồ I S Ầ Y V Ớ I A I . . .	37
N Ử A Đ Ề M C Ậ Q U Ậ N	39
Q U Ề N	40
M Ộ T P H Ứ T N G Ừ N G S Ầ Y	41

MỤC LỤC

	TRANG
TRĂNG CỎ	42
BUỒN ĐÊM ĐÔNG	43
LÀ THỤ NGÀY TRƯỚC	44
MƯỜI HAI THÁNG SÁU	46
ĐÔI TÀN NGỖ HẸP	48
NGOÀI BA MƯƠI TUỔI	50
SAI LẠC	51
PHƯƠNG XA	52
HỒN THẶNG PHẤN	53
QUA ẢNH HƯỞNG TRÁ	54
TÚY HẬU CUỒNG NGÂM	55
BÀI HÁT CUỒNG	57
MỤC LỤC	61

« MÂY » THI PHẠM VŨ HOÀNG CHƯƠNG
THUỘC LOẠI SÁCH MỸ THUẬT DO ĐỜI
NAY XUẤT BẢN HỌA SĨ TÔ NGỌC VÂN
TRÌNH BÀY NGOÀI LOẠI GIẤY BẢN TỐT
CÓ IN THÊM HAI MƯƠI BẢN HOÀNG YẾN
SÔNG THAO MỘT BẢN ĐẶC BIỆT GHI CHỮ
A KIỀU MANG DẤU HIỆU CỦA TÁC GIẢ
MỘT BẢN ĐÁNH DẤU HOÀNG HOÀI KÈM
HỌA PHẪM DUY NHẤT CỦA THI SĨ ĐÌNH
HÙNG MỘT BẢN ĐÁNH DẤU SONG HỒ KÈM
TRANH CỦA HỌA SĨ NGUYỄN ĐỨC NÙNG
MỘT BẢN ĐÁNH DẤU BÈ BẮC KÈM TRANH
CỦA HỌA SĨ HOÀNG LẬP NGÔN MỘT BẢN
ĐÁNH DẤU CHƠI BẠN KÈM TRANH CỦA
HỌA SĨ NG. ĐỖ CUNG VÀ MƯỜI LĂM BẢN
TRƯỚC SỐ TỪ MÂY HOÀNG YẾN VI ĐẾN
MÂY HOÀNG YẾN XX DÀNH RIÊNG CHO
CÁC THÂN HỮU HAI MƯƠI BẢN LỰA DÓ
MỘT BẢN ĐÁNH DẤU MẠI TRẮNG SÁU
BẢN TRƯỚC SỐ TỪ HOÀNG SAY I ĐẾN
HOÀNG SAY VI MƯỜI BA BẢN TRƯỚC
SỐ TỪ LỰA DÓ 1 ĐẾN LỰA DÓ 13
IN XONG TẠI NHÀ IN NGÀY NAY
80 ĐƯỜNG QUAN THÁNH HÀ NỘI NGÀY
VỌNG CUỐI MÙA THU NĂM QUÝ MÙI.